

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 874

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 7 noiembrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE	
208. — Lege privind acceptarea Acordului privind serviciile aeriene internaționale de tranzit, semnat la Chicago la 7 decembrie 1944	2
Acord privind serviciile aeriene internaționale de tranzit	2–3
970. — Decret pentru promulgarea Legii privind acceptarea Acordului privind serviciile aeriene internaționale de tranzit, semnat la Chicago la 7 decembrie 1944	3
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.356. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 8 unități administrative teritoriale din județul Olt.....	4–12
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 11 aprilie 2017 în Cauza Costache și alții împotriva României	13–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****privind acceptarea Acordului
privind serviciile aeriene internaționale de tranzit,
semnat la Chicago la 7 decembrie 1944****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se acceptă Acordul privind serviciile aeriene internaționale de tranzit, semnat la Chicago la 7 decembrie 1944.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
NICULAE BĂDĂLĂU

București, 3 noiembrie 2017.
Nr. 208.

ACORD**privind serviciile aeriene internaționale de tranzit*)**

Statele care semnează și acceptă prezentul acord privind serviciile aeriene internaționale de tranzit, în calitate de membre ale Organizației Internaționale a Aviației Civile, declară următoarele:

ARTICOLUL I**SECȚIUNEA 1**

Fiecare stat contractant acordă celorlalte state contractante următoarele libertăți ale spațiului aerian pentru serviciile aeriene internaționale regulate:

- 1) dreptul de a survola teritoriul propriu fără a ateriza;
- 2) dreptul de a face escale necomerciale.

Drepturile prevăzute în această secțiune nu se aplică prin raportare la aeroporturile utilizate pentru scopuri militare, excluzând orice servicii de transport aerian internațional regulat. În zonele în care se desfășoară în mod activ ostilități sau în zonele de ocupație militară, precum și în timp de război de-a lungul rutelor de aprovizionare către astfel de zone, exercitarea acestor drepturi se va putea realiza cu condiția aprobării de către autoritățile militare competente.

SECȚIUNEA a 2-a

Exercitarea drepturilor menționate se va face în concordanță cu prevederile Acordului interimar privind aviația civilă internațională și cu prevederile Convenției privind aviația civilă internațională, când aceasta va intra în vigoare, ambele încheiate la Chicago la 7 decembrie 1944.

SECȚIUNEA a 3-a

Un stat contractant care acordă întreprinderilor de transport aerian ale unui alt stat contractant dreptul de a face escale necomerciale poate cere ca aceste întreprinderi de transport aerian să ofere un serviciu comercial rezonabil în punctele în care se fac aceste escale.

Această cerință nu trebuie să ducă la niciun fel de discriminare între întreprinderile de transport aerian care operează pe aceeași rută, va ține seama de capacitatea

aeronavelor și se va aplica în așa fel încât să nu aducă niciun prejudiciu operării normale în serviciile aeriene internaționale corespunzătoare sau drepturilor și obligațiilor oricărui stat contractant.

SECȚIUNEA a 4-a

Fiecare stat contractant poate, sub rezerva prevederilor prezentului acord:

1) să stabilească ruta care va fi urmată deasupra teritoriului sau de orice serviciu aerian internațional și aeroporturile care pot fi utilizate de orice astfel de serviciu;

2) să impună sau să permită impunerea privind oricare serviciu aerian internațional a unor taxe juste și rezonabile pentru utilizarea acestor aeroporturi și altor instalații și servicii; aceste taxe nu trebuie să fie mai mari decât cele plătite pentru utilizarea unor astfel de aeroporturi și instalații de către aeronavele naționale folosite în servicii internaționale similare, înțelegându-se că, la cererea unui stat contractant interesat, Consiliului Organizației Aviației Civile Internaționale, înființat în baza Convenției menționate, va examina taxele impuse pentru folosirea aeroporturilor și a altor instalații și servicii, va prezenta în acest scop un raport și va face recomandări statului sau statelor interesate.

SECȚIUNEA a 5-a

Fiecare stat contractant își rezervă dreptul de a retrage sau revoca un act sau o autorizație acordată unei întreprinderi de transport aerian a altui stat atunci când nu este convins că o parte substanțială a proprietății și controlul efectiv aparțin unor cetățeni ai unui stat contractant sau când o întreprindere de transport aerian nu se conformează legilor statului pe care îl survolează sau nu îndeplinește obligațiile prevăzute în prezentul acord.

*) Traducere.

ARTICOLUL II

SECȚIUNEA 1

Un stat contractant care consideră că o măsură luată în baza prezentului acord de un alt stat contractant îi provoacă o nedreptate sau îi aduce un prejudiciu poate cere Consiliului să examineze situația, în acest caz, Consiliul va face cercetări asupra problemei respective și va reuni statele interesate pentru consultare. Dacă această consultare nu duce la rezolvarea diferendului, Consiliul poate transmite statelor interesate concluziile și recomandările sale. Dacă Consiliul este de părere că unul dintre statele interesate, fără a avea motive întemeiate, nu ia vreo măsură colectivă care se impune, poate recomanda Adunării organizației menționate să suspende drepturile și privilegiile acordate statului contractant respectiv prin prezentul acord, până când acesta nu ia măsura corespunzătoare. Adunarea poate să suspende statul respectiv printr-un vot cu o majoritate de două treimi pentru o perioadă de timp pe care o va considera necesară sau până când Consiliul constată că statul în cauză a luat măsura necesară.

SECȚIUNEA a 2-a

Dacă un diferend între două sau mai multe state contractante referitor la interpretarea sau aplicarea prezentului acord nu poate fi soluționat prin negocieri, se vor aplica prevederile capitolului XVII al Convenției menționate, în același mod prevăzut în acest capitol în legătură cu cazurile de diferend privind interpretarea sau aplicarea Convenției menționate.

ARTICOLUL III

Prezentul acord va rămâne în vigoare atât timp cât este valabilă Convenția menționată; totuși, orice stat contractant, parte la prezentul acord, îl poate denunța printr-o notificare trimisă cu un an înainte guvernului Statelor Unite ale Americii, care va aduce la cunoștință o astfel de notificare și retragerea tuturor celorlalte state contractante.

Drept care subsemnații, fiind împuterniciți în acest scop, semnează acest acord în numele guvernelor lor la datele care apar în dreptul semnăturilor lor.

Încheiat la Chicago la 7 decembrie 1944, în limba engleză. Un text redactat în limbile engleză, franceză și spaniolă, toate versiunile având aceeași valabilitate, va fi deschis spre semnare la Washington, D.C. Ambele texte vor fi depuse la arhivele guvernului Statelor Unite ale Americii, care va transmite copii certificate guvernelor tuturor statelor care vor semna sau vor accepta prezentul acord.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind acceptarea
Acordului privind serviciile aeriene internaționale de tranzit,
semnat la Chicago la 7 decembrie 1944**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind acceptarea Acordului privind serviciile aeriene internaționale de tranzit, semnat la Chicago la 7 decembrie 1944, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 3 noiembrie 2017.
Nr. 970.

ARTICOLUL IV

Până la intrarea în vigoare a Convenției menționate, toate referirile la aceasta, în afară de cele cuprinse în articolul II, secțiunea a 2-a, și în articolul V, se consideră referiri la Acordul interimar privind aviația civilă internațională încheiat la Chicago, la 7 decembrie 1944, iar referirile la Organizația Aviației Civile Internaționale, Adunare și Consiliu vor fi considerate referiri la Organizația provizorie a aviației civile internaționale, Adunarea provizorie și, respectiv, Consiliul provizoriu.

ARTICOLUL V

Pentru scopurile urmărite prin prezentul acord, termenul „teritoriu” are sensul indicat în articolul 2 al Convenției menționate.

ARTICOLUL VI

Semnarea și acceptarea prezentului acord

Subsemnații, delegați la Conferința aviației civile internaționale care a avut loc la Chicago la 1 noiembrie 1944, au semnat acest acord, înțelegându-se că fiecare guvern în numele căruia a fost semnat acordul va comunica guvernului Statelor Unite, cât mai curând posibil, dacă semnătura dată în numele său constituie aderarea la acord a acestui guvern și respectarea obligației care îi revine în legătură cu acesta.

Orice stat membru al Organizației Aviației Civile Internaționale poate accepta prezentul acord cu obligația de a-l respecta, prin notificarea de acceptare adresată guvernului Statelor Unite; aceasta va intra în vigoare la data primirii notificării de către guvernul menționat.

Acest acord va intra în vigoare între statele contractante la data la care fiecare stat în parte îl acceptă. Ca urmare, va deveni obligatoriu pentru orice stat care notifică acceptarea sa guvernului Statelor Unite, începând de la data primirii acesteia de către guvernul menționat. Guvernul Statelor Unite va comunica tuturor statelor care au semnat sau au acceptat prezentul acord datele tuturor acceptărilor și data la care acordul intră în vigoare pentru fiecare din aceste state.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 8 unități administrativ-teritoriale din județul Olt

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, situate pe teritoriul a 8 unități administrativ-teritoriale din județul Olt, după cum urmează:

- a) unitatea administrativ-teritorială Bucinișu — sectoarele cadastrale nr. 2, 3, 4, 5 și 7;
- b) unitatea administrativ-teritorială Cilieni — sectoarele cadastrale nr. 4, 9 și 10;
- c) unitatea administrativ-teritorială Colonești — sectoarele cadastrale nr. 3, 4, 6, 11, 12 și 23;
- d) unitatea administrativ-teritorială Fărcașele — sectoarele cadastrale nr. 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18 și 20;
- e) unitatea administrativ-teritorială Movileni — sectoarele cadastrale nr. 1, 3, 9, 10, 12 și 13;
- f) unitatea administrativ-teritorială Osica de Jos — sectoarele cadastrale nr. 7, 9, 14 și 15;
- g) unitatea administrativ-teritorială Rotunda — sectoarele cadastrale nr. 7, 8, 9 și 10;
- h) unitatea administrativ-teritorială Scornicești — sectoarele cadastrale nr. 9, 11, 12, 18 și 24.

Art. 2. — Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor este prevăzută în anexele nr. 1—8 la prezentul ordin.

Art. 3. — Anexele nr. 1—8*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru
și Publicitate Imobiliară,
Vasile Marcel Grigore

București, 17 octombrie 2017.
Nr. 1.356.

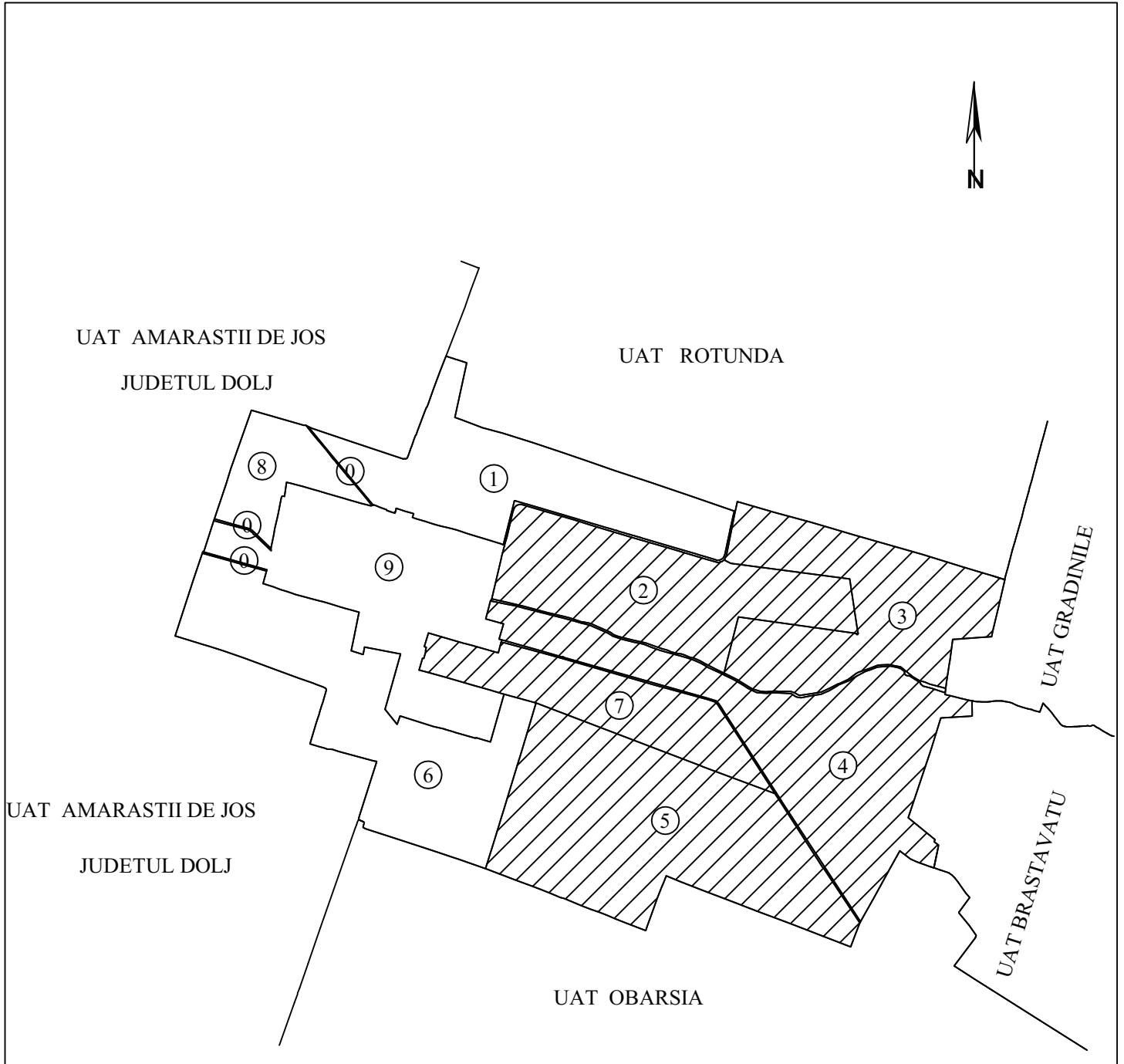
*) Anexele nr. 1—8 sunt reproduse în facsimil.

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Judet: OLT

UAT: Bucinișu

Sectoare: 2, 3, 4, 5, 7

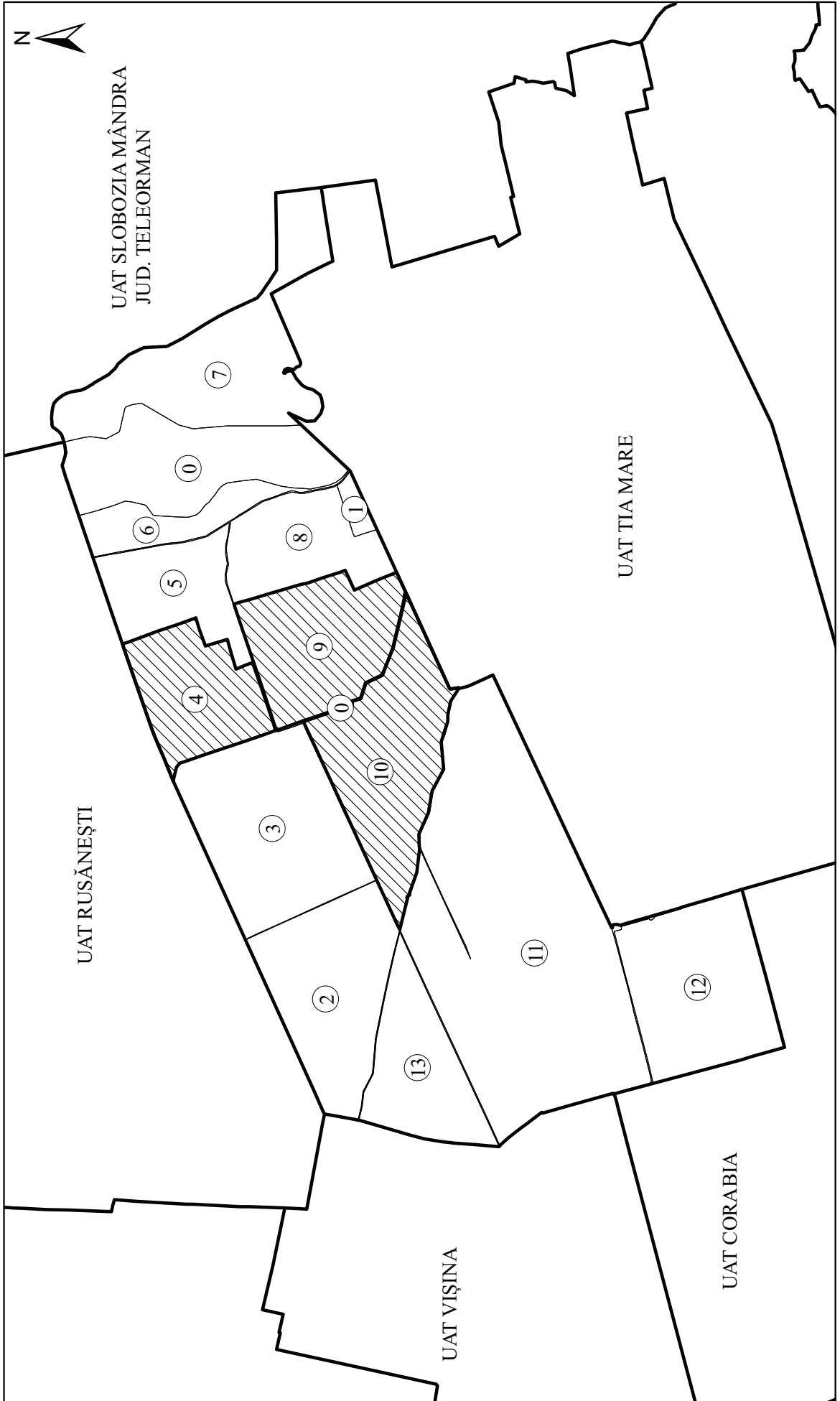

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: OLT

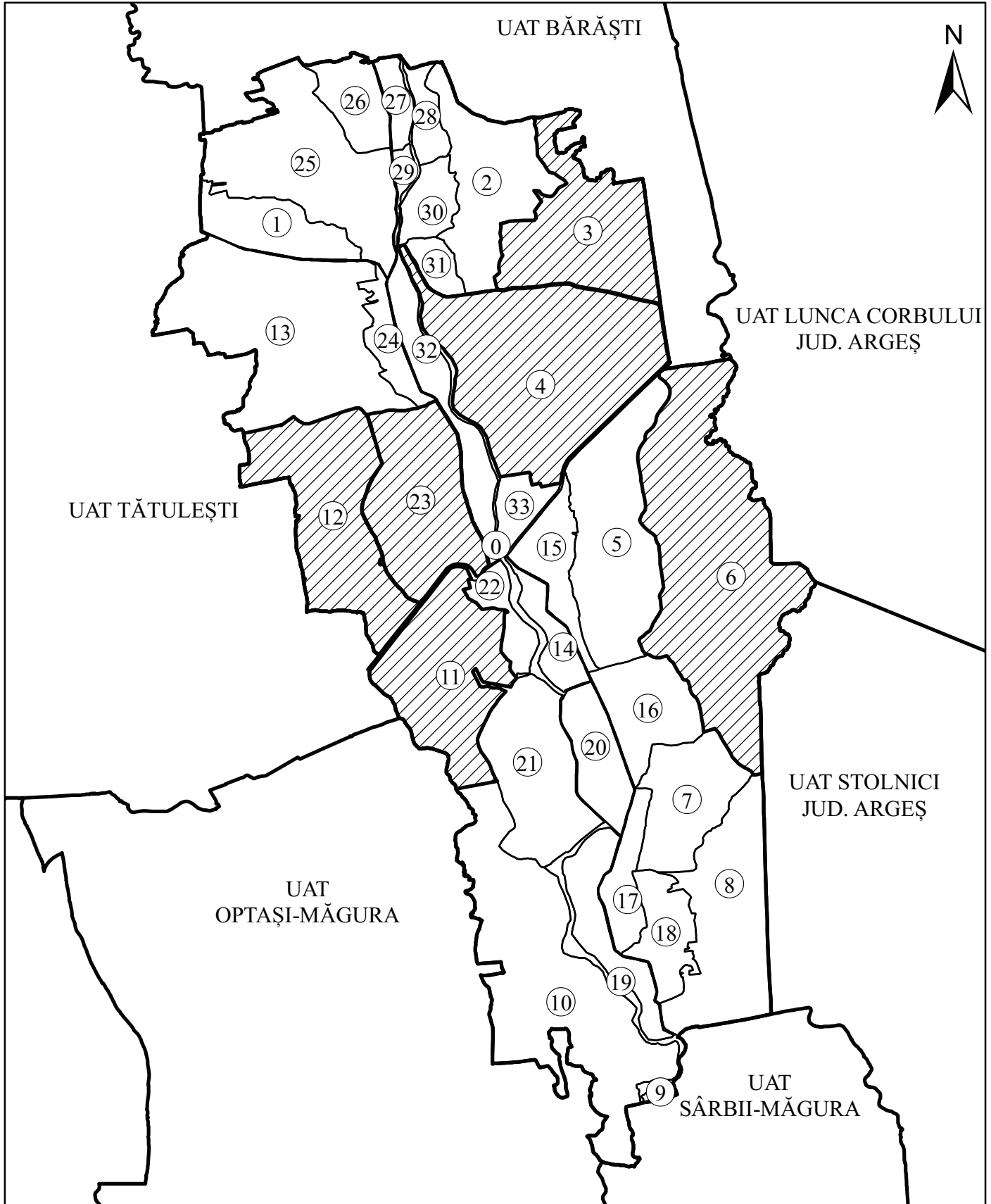
UAT: CILieni

Sectoare: 4, 9, 10

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: OLT
 UAT: Colonești
 Sectoare: 3, 4, 6, 11, 12, 23

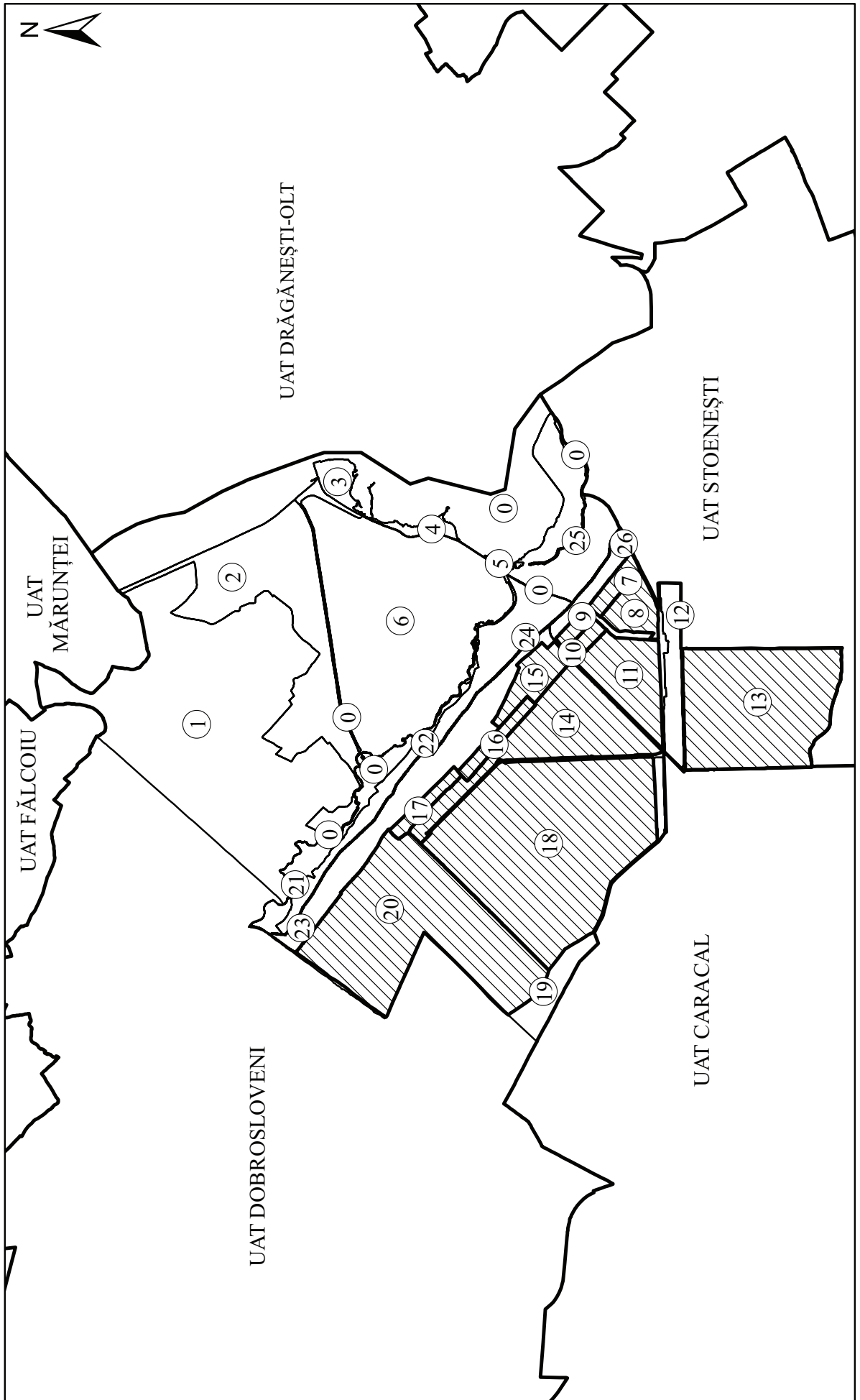

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: OLT

UAT: Fărcașele

Sectoare: 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20

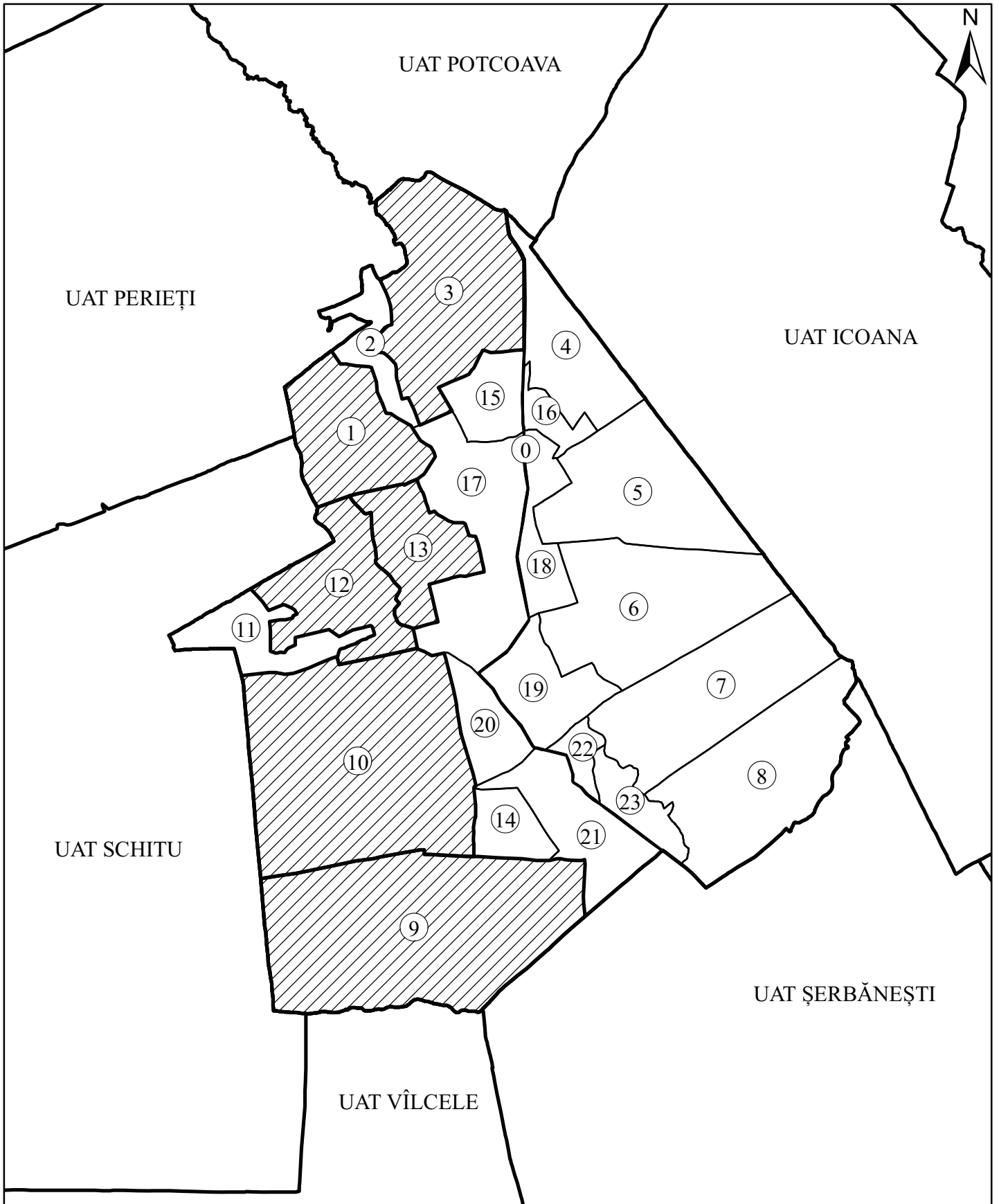

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: OLT

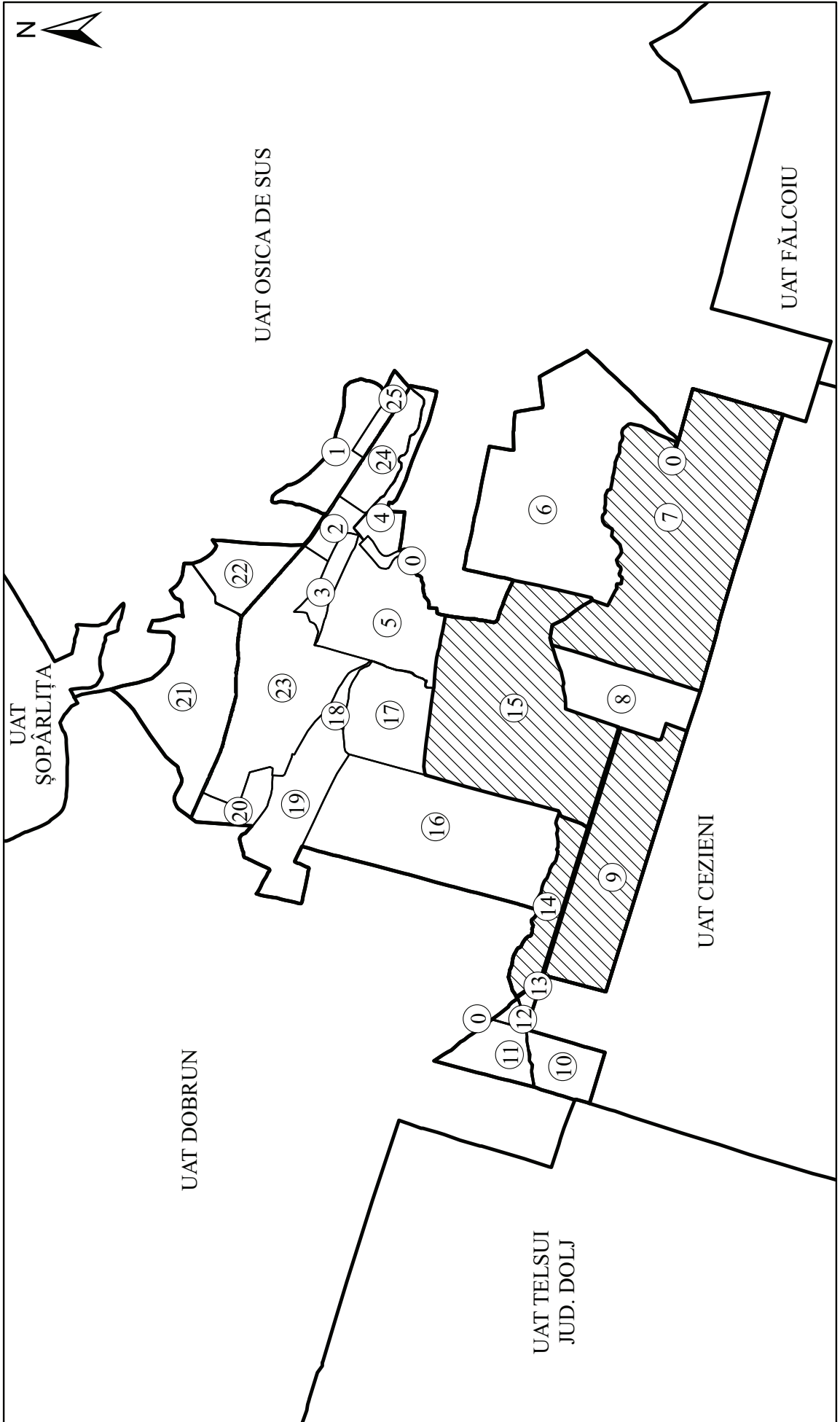
UAT: Movileni

Sectoarele: 1, 3, 9, 10, 12, 13

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: OLT
 UAT: OSICA DE JOS
 Sectoare: 7, 9, 14, 15

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: OLT

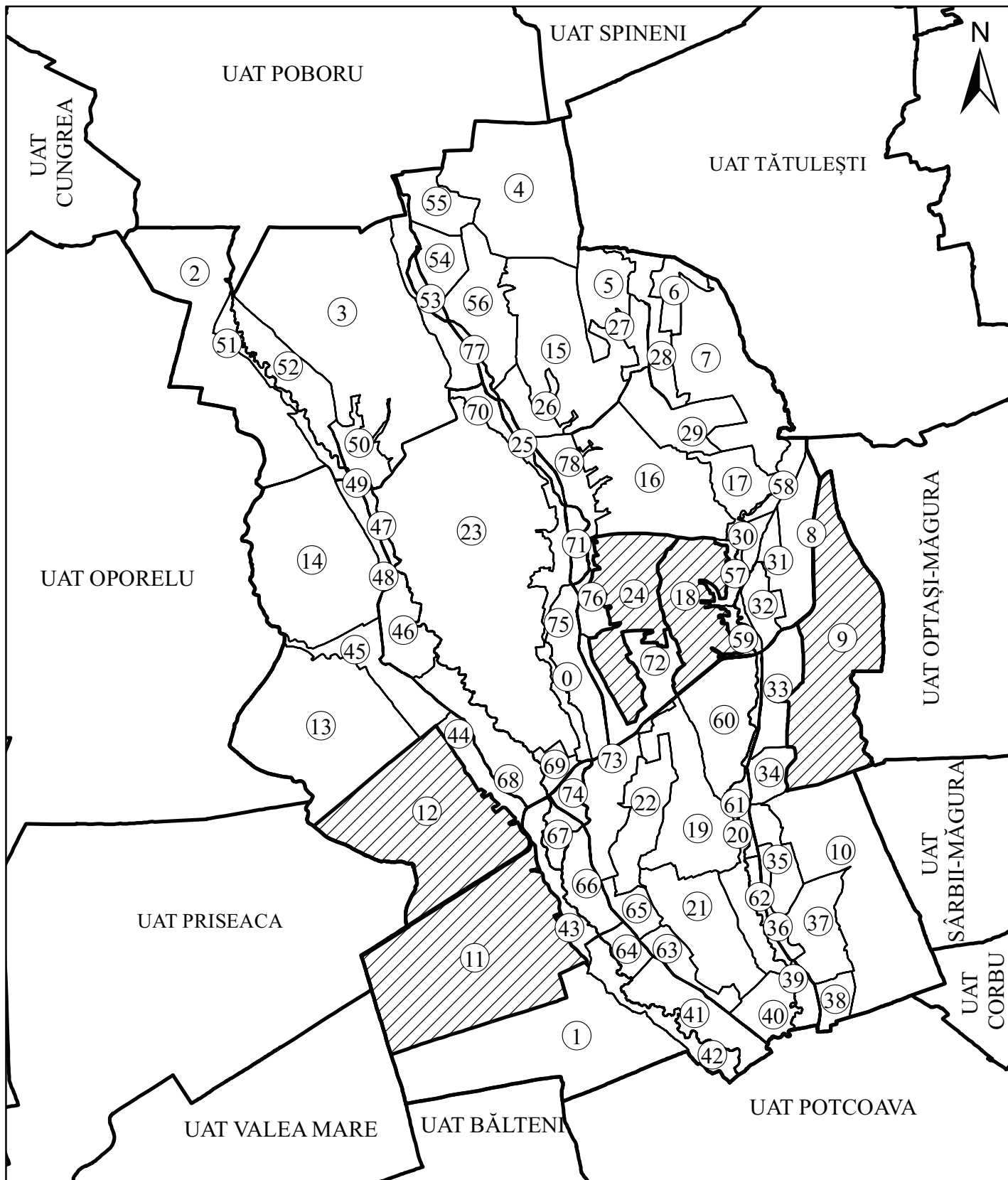
UAT: Rotunda

Sectoare: 7, 8, 9, 10

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: OLT
UAT: Scornicești
Sectoare: 9, 11, 12, 18, 24

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUICURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA**HOTĂRÂREA**

din 11 aprilie 2017

în Cauza Costache și alții împotriva României

(Cererea nr. 30.474/03)

Strasbourg

Prezenta hotărâre este definitivă, dar poate suferi modificări de formă.

În Cauza Costache și alții împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-un comitet compus din:
Vincent A. de Gaetano, președinte,
Egidijus Kūris,
Gabriele Kucsko-Stadlmayer, judecători,
și Andrea Tamietti, grefier adjunct de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la 21 martie 2017,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 30.474/03 îndreptată împotriva României, prin care patru resortisanți români, domnii Ion Costache și Ștefan Costache și doamnele Otilia Costache și Anghelina Costache („reclamanții”), au sesizat Curtea la 28 august 2003, în temeiul articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Primul reclamant a decedat la 30 ianuarie 2009. Doamna Floarea Costache, văduva și moștenitoarea sa, și-a exprimat dorința de a continua procedura în numele său.

3. Doamna Anghelina Costache a decedat la 22 iunie 2008. Domnul Costache Ștefan și doamna Otilia Costache au decedat la date nespecificate înainte de 2015. Niciunul dintre moștenitorii acestor trei reclamanți nu și-a exprimat dorința de a continua procedura în numele lor.

4. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

5. La 8 martie 2010, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT**I. Circumstanțele cauzei**

6. La o dată neprecizată, în cursul anului 1995, reclamanții au introdus o acțiune în justiție împotriva Consiliului General al Municipiului București și a Consiliului Local al Sectorului 6 din București, prin care solicitau reconstituirea dreptului de proprietate asupra unui teren cu o suprafață de 1,761 mp, situat pe strada Valea Lungă nr. 37—39, sectorul 6, București.

7. Printr-o decizie din 9 aprilie 1998, Tribunalul București, ca instanță de fond, a admis acțiunea reclamanților. Părțile nu au formulat cale de atac împotriva deciziei și, în consecință, aceasta a rămas definitivă.

8. La 27 ianuarie 1999, Primăria Municipiului București, prin primarul general, invocând, printre altele, art. 322 alin. (5) din Codul de procedură civilă (denumit în continuare „CPC” — a se vedea infra, pct. 13), a introdus o cale extraordinară de atac împotriva reclamanților, solicitând revizuirea hotărârii definitive din 9 aprilie 1998 și susținând că se descoperise un nou înscris cu privire la terenul revendicat de reclamanți. Aceasta a făcut trimitere la un raport întocmit la 29 decembrie 1998 de

Administrația Piețelor Sectorul 6 București, în care se stipula că terenul revendicat de reclamanți era ocupat de o piață.

9. Printr-o decizie din 24 septembrie 1999, Tribunalul București a admis acțiunea formulată de Primăria Municipiului București, prin primarul general, motivând că înscrisul nu existase la dosar în cursul judecății în primă instanță și că acesta arăta că terenul revendicat de reclamanți era ocupat de o piață.

10. Printr-o decizie din 29 ianuarie 2002, Curtea de Apel București a admis apelul reclamanților, motivând că înscrisul invocat de Primăria Municipiului București, prin primarul general, era un înscris care nu respecta cerințele prevăzute la art. 322 alin. (5) din CPC, întrucât acesta nu a existat la data pronunțării deciziei definitive din 9 aprilie 1998. În plus, instanța de apel a constatat că, fără un motiv obiectiv, autoritățile naționale nu ridicaseră în fața instanței de fond, în cursul judecății în primă instanță, problema situației juridice a terenului și ar fi putut recupera investiția făcută pe terenul revendicat de reclamanți prin introducerea unei acțiuni separate împotriva acestora, având ca obiect recuperarea contravalorii.

11. Printr-o decizie definitivă din 14 ianuarie 2003, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul declarat de Primăria Municipiului București, prin primarul general, motivând că, deși înscrisul nu existase în cursul procesului care se finalizase prin pronunțarea hotărârii definitive din 9 aprilie 1998, acesta a vizat o situație preexistentă. În plus, instanța a concluzionat că dispozițiile art. 322 alin. (5) din CPC trebuiau interpretate ca făcând referire la înscrisuri folosite de către una dintre părți pentru a demonstra, în lumina unor elemente de probă noi, fapte care, în general, nu au fost cunoscute de instanța care pronunțase hotărârea care face obiectul revizuirii. În lumina celor de mai sus, instanța supremă a reținut că noțiunea „înscris” trebuia interpretată în mod restrictiv. În cele din urmă, a considerat lipsit de relevanță faptul că înscrisul invocat de partea care solicita revizuirea fusese obținut ca urmare a verificărilor în cuprinsul altor înscrisuri care existau la momentul pronunțării hotărârii din 9 aprilie 1998 și care atestau aceleași fapte, dar care nu fuseseră prezentate instanței care pronunțase hotărârea respectivă.

12. La 12 februarie 2002, reclamanții au depus o cerere în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989; aceștia au solicitat restituirea în natură a

terenului cu o suprafață de 1,761 mp. Din dosarul cauzei rezultă că, în 2010, cererea era încă pendinte în fața autorităților administrative, în măsura în care era necesar să fie depuse documente suplimentare.

II. Dreptul intern relevant

13. În măsura în care este relevant și așa cum era în vigoare la momentul respectiv, art. 322 din CCP prevedea următoarele:

Articolul 322

„Revizuirea unei hotărâri rămase definitive în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri:

[...]

5. dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților [...].”

ÎN DREPT

I. Aspecte preliminare

14. Curtea constată că domnul Ștefan Costache și doamnele Otilia Costache și Anghelina Costache au decedat după depunerea cererilor lor (a se vedea supra, pct. 3). Nicio persoană nu și-a exprimat dorința de a le susține pretențiile în ceea ce privește prezenta cerere.

15. Având în vedere cele ce precedă și în măsura în care nu există împrejurări speciale în ceea ce privește respectarea drepturilor omului, astfel cum sunt definite în Convenție și protocoalele sale, care să impună continuarea examinării capetelor de cerere formulate de acești reclamânți, Curtea hotărăște să radieze de pe rolul său cererea formulată de domnul Ștefan Costache și de doamnele Otilia Costache și Anghelina Costache, în conformitate cu art. 37 § 1 lit. (a) din Convenție.

16. Curtea observă în continuare că primul reclamant, domnul Ion Costache, a decedat la 30 ianuarie 2009 și că soția și moștenitoarea sa, doamna Floarea Costache, și-a exprimat dorința de a continua procedura în numele său (supra, pct. 2).

17. Curtea permite în mod normal rudei apropiate să continue o procedură, cu condiția ca aceasta să aibă un interes legitim, atunci când reclamantul inițial a decedat după depunerea cererii în fața Curții [a se vedea *Malhous împotriva Republicii Ceha* (dec.) (MC), nr. 33.071/96, CEDO 2000-XII, *Larionovs și Tess împotriva Letoniei* (dec.), nr. 45.520/04 și 19.363/05, pct. 172, 25 noiembrie 2014 și *Paposhvili împotriva Belgiei* (MC), nr. 41.738/10, pct. 126, CEDO 2016]. Având în vedere obiectul cererii și toate probele de care dispune, Curtea consideră că soția primului reclamant are un interes legitim pentru continuarea procedurii și, așadar, că are calitatea procesuală activă necesară în temeiul art. 34 din Convenție [a se vedea, de exemplu, *Carrella împotriva Italiei*, nr. 33.955/07, pct. 48—51, 9 septembrie 2014, și *Murray împotriva Țărilor de Jos* (MC), nr. 10.511/10, pct. 79, CEDO 2016].

18. Din motive practice, domnul Ion Costache va continua să fie numit „primul reclamant” în prezenta hotărâre, deși doamna Floarea Costache va fi considerată ca atare.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

19. Primul reclamant s-a plâns că, prin anularea hotărârii definitive din 9 aprilie 1998, i s-a încălcat dreptul la un proces echitabil. Acesta a invocat art. 6 § 1 din Convenție, ale cărui dispoziții relevante se citesc după cum urmează:

Art. 6

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale [...] de către [o] instanță [...], care va hotărî [...] asupra [...] drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

A. Cu privire la admisibilitate

20. Curtea observă că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. (a) din Convenție. De asemenea, observă că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

21. Primul reclamant a susținut că principiul securității juridice, consacrat de art. 6 § 1 din Convenție, a fost încălcat în cazul său, având în vedere anularea hotărârii interne definitive pronunțate în favoarea sa.

În continuare, a argumentat că probele prezentate de Primăria Municipiului București, prin primarul general, nu întruneau condițiile pentru a fi considerate probe noi de natură să conducă la redeschiderea unui proces în sensul art. 322 alin. (5) din CPC.

22. Guvernul a contestat argumentul. Acesta a argumentat, în esență, că cererea de revizuire a fost utilizată pentru corectarea unei erori judiciare și a unei denegări de dreptate, astfel încât să se asigure că interesele terțului, care era adevăratul proprietar al terenului, erau luate în considerare. În continuare, Guvernul a declarat că procedura de revizuire a avut caracter echitabil, cu respectarea principiului contradictorialității și în deplină conformitate cu cerințele art. 6 din Convenție.

23. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 § 1 din Convenție, trebuie interpretat în lumina preambulului Convenției, care enunță preeminența dreptului ca element de patrimoniu comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care presupune, printre altele, ca o decizie definitivă pronunțată de către o instanță nu trebuie repusă în discuție [a se vedea *Brumărescu împotriva României* (MC), nr. 28.342/95, pct. 61, CEDO 1999-VII].

24. Securitatea juridică implică respectarea principiului autorității de lucru judecat (*ibidem*, pct. 62), și anume a principiului caracterului definitiv al hotărârilor. Acest principiu subliniază faptul că nicio parte nu are dreptul de a solicita revizuirea unei hotărâri definitive și obligatorii doar cu scopul de a obține o reexaminare a fondului pricinii. Competența de control judiciar a instanțelor superioare ar trebui exercitată pentru a repara erorile judiciare și denegările de dreptate, iar nu pentru o nouă examinare a cauzei. Revizuirea nu ar trebui tratată ca un apel deghizat, iar simpla posibilitate a existenței a două opinii cu privire la un subiect nu reprezintă un motiv de reexaminare. Abaterile de la acest principiu sunt justificate numai când sunt impuse de împrejurări cu caracter substanțial și obligatoriu (a se vedea, de exemplu, *Ryabykh împotriva Rusiei*, nr. 52.854/99, pct. 52, CEDO 2003-IX).

25. Totuși, cerințele de securitate juridică nu sunt absolute; în anumite împrejurări, redeschiderea procesului poate fi cea mai adecvată măsură reparatorie în cazul în care cerințele art. 6 nu au fost respectate (a se vedea *Mitrea împotriva României*, 26.105/03, pct. 25, 29 iulie 2008). În orice caz, competența de a judeca calea extraordinară de atac a revizuirii ar trebui exercitată de autorități astfel încât să se păstreze, în cea mai mare măsură posibilă, un echilibru just între interesele aflate în joc (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Nikitin împotriva Rusiei*, nr. 50.178/99, pct. 57, CEDO 2004-VIII).

26. Curtea reamintește, de asemenea, că a constatat în mod repetat că redeschiderea procedurilor pe baza unor noi probe s-a făcut cu încălcarea art. 6 § 1 din Convenție atunci când hotărârea instanței naționale care admitea redeschiderea procesului nu indica motivul pentru care informațiile sau probele noi nu au putut fi obținute în cursul primului set de proceduri [a se vedea *Popov împotriva Moldovei* (nr. 2), nr. 19.960/04, pct. 50—54, 6 decembrie 2005].

27. Curtea observă că, în prezenta cauză, Curtea Supremă de Justiție a reținut că raportul transmis de Primăria Municipiului

București, prin primarul general, era un înscris care îndeplinea cerințele art. 322 alin. (5) din CPC (a se vedea supra, pct. 11), deși acest raport nu existase la momentul pronunțării hotărârii definitive din 9 aprilie 1998, după cum impune dispoziția citată din CPC. În plus, instanța respectivă a reexaminat cauza pe fond, realizând o interpretare diferită a probelor deja apreciate de instanța de grad inferior.

28. Prin urmare, Curtea consideră că în prezenta cauză s-a produs o încălcare a celor două principii enunțate în jurisprudența sa: acela că revizuirea nu ar trebui tratată ca un apel deghizat, iar instanța internă care admite redeschiderea cauzei ar trebui să indice motivul pentru care noile probe nu au putut fi obținute în cursul primului set de proceduri (a se vedea supra, pct. 24 și 26). În această ultimă privință, Curtea observă că Curtea Supremă de Justiție a statuat că erau și alte înscrisuri care existau în momentul pronunțării hotărârii definitive din 9 aprilie 1998 și care atestau aceleași fapte precum raportul din 29 decembrie 1998. Deși observă că aceste alte înscrisuri nu au fost prezentate instanței care a pronunțat hotărârea definitivă în cauză, Curtea Supremă de Justiție nu a examinat motivele care au stat la baza acestei omisiuni (a se vedea supra, pct. 11).

29. În cele din urmă, Curtea consideră că nu s-a demonstrat că eroarea judiciară pretins comisă de instanța de fond în prezenta cauză era de natură să justifice anularea hotărârii definitive și irevocabile.

30. Considerentele anterioare sunt suficiente pentru a-i permite Curții să concluzioneze că, prin anularea deciziei definitive din 9 aprilie 1998, autoritățile nu au păstrat un just echilibru între interesele aflate în joc și, prin urmare, au încălcat dreptul primului reclamant la un proces echitabil.

Prin urmare, a existat o încălcare a art. 6 § 1 din Convenție, drept consecință a nerespectării principiului securității juridice.

III. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

31. Primul reclamant s-a plâns că, prin anularea hotărârii din 9 aprilie 1998, care îi recunoștea dreptul de proprietate asupra terenului în cauză, autoritățile naționale l-au privat de bunurile sale. Acesta a invocat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, redactat după cum urmează:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

32. Având în vedere constatările sale în ceea ce privește art. 6 § 1 (a se vedea supra, pct. 28—30) și având în vedere faptul că primul reclamant are posibilitatea de a solicita redeschiderea procesului în fața instanțelor interne (a se vedea infra, pct. 38), Curtea consideră că nu este necesar să se examineze admisibilitatea și fondul capătului de cerere formulat de primul reclamant în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Stanca Popescu împotriva României*, nr. 8.727/03, pct. 112, 7 iulie 2009, S.C. IMH Suceava S.R.L. împotriva României, nr. 24.935/04, pct. 45, 29 octombrie 2013, *Rozalia Avram împotriva României*, nr. 19.037/07, pct. 46, 16 septembrie 2014 și S.C. *Britanic World S.R.L. împotriva României*, nr. 8.602/09, pct. 50, 26 aprilie 2016).

IV. Cu privire la celelalte pretinse încălcări ale Convenției

33. În cele din urmă, primul reclamant s-a plâns, în temeiul art. 6 din Convenție și al art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, cu privire la durata procedurilor pe care le-a inițiat în temeiul legilor privind restituirea proprietăților și că, prin nesoluționarea

cererilor sale, autoritățile interne l-au privat de dreptul de acces la o instanță și de bunurile sale (a se vedea supra, pct. 12).

34. Curtea a examinat aceste capete de cerere așa cum au fost formulate. Totuși, având în vedere toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea constată că acestea nu indică nicio aparentă încălcare a drepturilor și a libertăților prevăzute în Convenție sau în protocoalele la aceasta (a se vedea *Preda și alții împotriva României*, nr. 9.584/02, 33.514/02, 38.052/02, 25.821/03, 29.652/03, 3.736/03, 17.750/03 și 28.688/04, pct. 136, 139, 142 și 154, 29 aprilie 2014).

Rezultă că aceste capete de cerere trebuie să fie respinse în conformitate cu art. 35 § 1, § 3 și § 4 din Convenție.

V. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

35. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

36. Primul reclamant a solicitat 900 000 euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material, această sumă reprezentând valoarea terenului cu o suprafață de 1,761 mp. Totodată, a mai solicitat 100 000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.

37. Guvernul a declarat că pretenția în ceea ce privește prejudiciul material era speculativă și nefondată. De asemenea a susținut că suma solicitată cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral este excesivă.

38. Curtea a constatat o încălcare a art. 6 § 1 din Convenție ca urmare a încălcării principiului securității juridice și, pentru motivele expuse anterior la pct. 32, a considerat că nu a fost necesar să examineze admisibilitatea și fondul capătului de cerere în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1. În cauze similare s-a ținut cont de faptul că art. 509 alin. (10) din Codul de procedură civilă permite reclamantului să sesizeze instanțele interne cu calea extraordinară de atac a revizuirii cu scopul de a restabili situația existentă înainte de încălcarea Convenției (a se vedea, printre multe alte hotărâri, *Sfrijan împotriva României*, nr. 20.366/04, pct. 48 și 49, 22 noiembrie 2007 și S.C. *IMH Suceava S.R.L.*, citată anterior, pct. 56). Având în vedere principiul subsidiarității, Curtea consideră că, în circumstanțele prezentei cauze, primul reclamant ar trebui mai întâi să sesizeze instanțele naționale cu o acțiune în ceea ce privește încălcarea constatată. Prin urmare, respinge pretențiile primului reclamant cu privire la prejudiciul material [a se vedea, de exemplu, *Rozalia Avram împotriva României* (reparație echitabilă), nr. 19.037/07, pct. 13, 5 aprilie 2016].

Pe de altă parte, consideră că primul reclamant a suferit un prejudiciu moral și îi acordă 3 600 EUR cu acest titlu.

B. Cheltuieli de judecată

39. Primul reclamant a mai solicitat 50 000 EUR pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața instanțelor naționale și în fața Curții.

40. Guvernul a argumentat că nu au fost prezentate documente relevante în susținerea acestor pretenții. În orice caz, a considerat că suma era speculativă și excesivă.

41. Curtea constată că primul reclamant nu a prezentat nicio factură în ceea ce privește cheltuielile de judecată și onorariile. În consecință, respinge acest capăt de cerere.

C. Dobânzi moratorii

42. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal, practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. decide să scoată de pe rolul său cererea în ceea ce îi privește pe domnul Ștefan Costache și pe doamnele Otilia Costache și Anghelina Costache;
 2. decide că doamna Floarea Costache are calitatea procesuală activă pentru a continua procedura în numele soțului său decedat, domnul Ion Costache;
 3. declară admisibil capătul de cerere formulat de domnul Ion Costache în temeiul art. 6 § 1 în ceea ce privește anularea deciziei definitive din 9 aprilie 1998;
 4. hotărăște că nu este necesară examinarea admisibilității și a fondului capătului de cerere formulat de domnul Ion Costache în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în ceea ce privește anularea deciziei definitive din 9 aprilie 1998;
 5. declară inadmisibile celelalte capete de cerere;
 6. hotărăște că a existat o încălcare a art. 6 § 1 din Convenție ca urmare a anulării deciziei definitive din 9 aprilie 1998;
 7. hotărăște
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească doamnei Floarea Costache, în termen de trei luni, 3 600 EUR (trei mii șase sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral, sumă care trebuie convertită în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;
 - (b) că, de la expirarea termenului de trei luni menționat anterior și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
 8. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.
- Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 11 aprilie 2017, în temeiul art. 77 § 2 și § 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE
VINCENT A. DE GAETANO

Grefier adjunct,
Andrea Tamietti

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

